

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Isabel-Clara Simó

'E la nave va'

Se'ns presenta un bon Sant Jordi. Per començar, un llibre deliciós, beníssimament escrit, que es titula *Fot-li al procés*. En són autors

tres de les millors plomes catalanes: Bru de Sala, Julià de Jòdar i Miquel de Palol. Cada un és enlluernador, però en aquesta ocasió han unit els seus dards afilats per fer broma de nosaltres mateixos, i, òbviament d'Espanya. Sempre he dit que el secret d'un poble civilitzat rau en el seu sentit de l'humor i en la seva capacitat per riure's d'un mateix. Hi ha alguns poemes hilarants (i tan ben escrits!), hi ha un argumentari sòlid i una intel·ligència afilada. De debò: no us el perdeu.

També podem estar contents perquè Jaume Cabré ens obsequia amb un llibre de relats. No me'l perdre. I encara més: Quim Monzó publica. Si els seus articles són una passada, llegir-los aplegats serà un plaer.

En tinc més, de llibres, a la tauleta de nit. Un de molt especial: *La biblioteca dels llibres rebutjats*, de David

Estem vivint una època terrible, amb unes guerres injustificables. [...] Però la literatura va avançant, lloats siguin els déus

Foenkinos, amb un enfocament sobre el món editorial que a cap autor pot deixar indiferent.

I encara un de culte, que voreja la perfecció: *Periodistes indòmits - Guerra civil i exili*, de l'exquisit historiador Josep Maria Figueres, amb qui m'uneix una antiga amistat (ai, aquells temps en què fèiem *Canigó!*).

Tinc a punt un llibre molt especial: *Rosa de cendra* de Pilar Rahola, que ja ha demostrat que la seva veu narrativa és hàbil i profunda. Em fa ràbia quan sento que algú diu "bah, una autora mediàtica", amb un menyspreu que només determina la ignorància. Rahola és una periodista molt cotitzada i que apareix sovint als mitjans. Però és també una escriptora, i, a més, molt bona. Ja us el comentaré.

Estem vivint una època terrible, amb unes guerres injustificables, refugiats que no acollim i un feixisme galopant i unes mediocritats en el poder que posen la pell de gallina.

Però la literatura va avançant, lloats siguin els déus. *E la nave va*.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Parador nacional

Diu que els paradors nacionals se'ls va inventar Manuel Fraga quan va ser ministre, però ell només els va multiplicar, perquè la gènesi és de Miguel Primo de Rivera. El de Santo Domingo de la Calzada, a la Rioja, és del 1965 i s'ha d'atribuir a Fraga, però hauria estat aprovat pel creador perquè reuneix totes les condicions decoratives que et venen al cap quan penses en aquests establiments hotelers: armadures, talles de sants amb els dits preceptivament escapçats, canteranos, escrivanies, brasers, xemeneies amb clemàstecs, tamborets amb un forat al mig per poder-los agafar, cadires rígides... Hi entres i et sorprèn que no et vingui a rebre un brocater fregant-se les mans i preguntant-te quin sant sense dits desitges. Del parador de Santo Domingo s'explica que obeeix a la reconstrucció d'un hospital de pelegrins del segle XI. L'hospital devia patir moltes reformes perquè no hi ha cap paret ni cap arc que pugui suportar el pas de tants segles. Obres una porta, i sembla que t'hagis de trobar la Jura de Santa Gadea en acció. N'obres una altra, i diries

“Obres una porta i sembla que t'hagi de rebre el Cid en persona

que t'ha de rebre Cándido, *el mesonero mayor de Castilla*, partint un *cochinillo* amb el cantell d'un plat. Aquella altra ja no l'obres per si hi ha Cervantes redactant d'*El Quixot*. Encara bo que els sanitaris han estat confiats a can Roca, que els matalassos són de confecció actual i que el personal de la recepció no et fa la factura amb ploma d'oca sinó que ha estat aprovisionat amb un ordinador. N'esperaria el castellà de Gonzalo de Berceo, que era del veïnat, i és el de Televisió Espanyola.

Surto i m'encamino a la plaça Mayor. Miro la façana de l'ajuntament. La primera vegada que hi vaig ser al

davant no havia sortit pràcticament mai de casa i recordo que només amb la visió del frontis colossal i les arcades inferiors de l'edifici vaig entendre que em trobava a molts quilòmetres físics i culturals. Esplèndids, això sí. La prova és que he tornat sovint a aquests paratges que expliquen els orígens de la història de Castella, que tant ens ocupa i ha ocupat.

La catedral és de les millors que hi ha. La recorro de la cripta al terrat. Saludo el gall i la gallina vius del galliner majestuós situat a l'interior: "*Santo Domingo de la Calzada, donde cantó la gallina después de asada.*" Surto a l'exterior i m'assec en els graons d'una casa perquè la plaça no té bancs. A mà esquerra, el parador. Al davant, la catedral. A la paret de l'edifici sacre sobreviu, descolorida pel temps però no esborrada, la llegenda dedicada a *los caídos por Dios y por España* i, entre ells, José Antonio Primo de Rivera. L'altre Primo de Rivera, el fill. Entro al parador i sembla que em guii a l'habitació l'encarnació d'una certa Espanya amb un canelobre en una mà i les claus de la tomba del Cid a l'altra.